

I svedekassen til Sicilien – Del 2 af 9

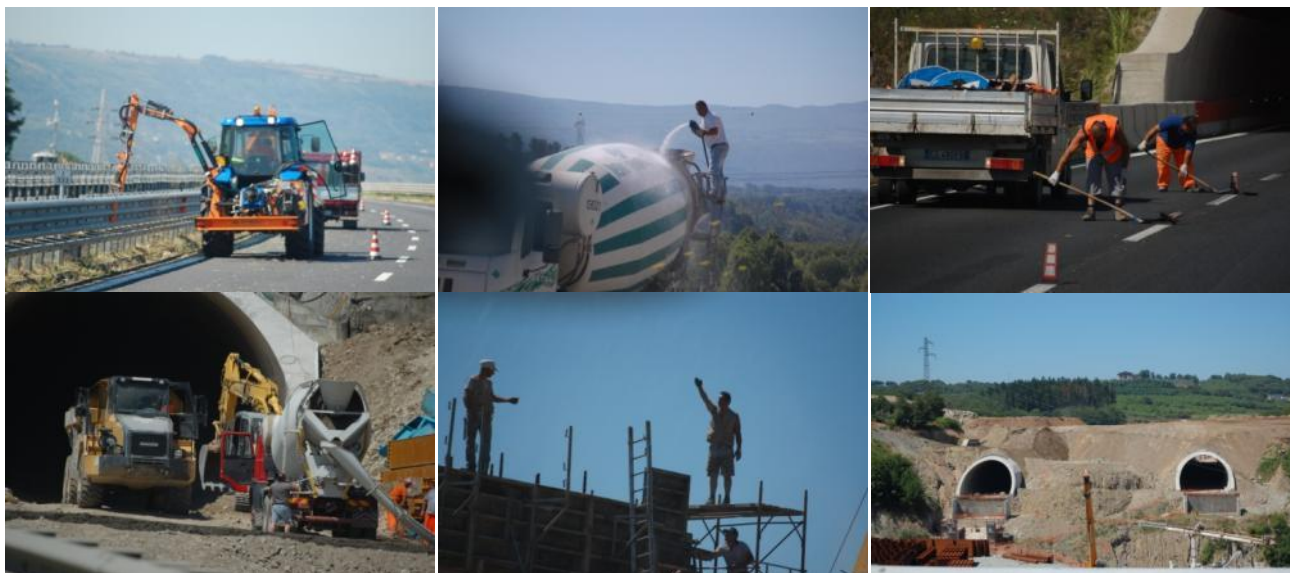
Onsdag, den 15. juli 2009 (Det kører for os – og målet er i sigte)

Vi vågnede forholdsvis tidligt og med en vis forventningens glæde i maven. Ca. 300 km. tilbage til målet! Vi fandt hurtigt motorvejen og så gik det i rask galop – op og ned. Det er den mest sindssyge køretur, jeg nogensinde har været med til. Det gik op ad broer og tunneller og selvom vi havde kørt bjergkørsel udenfor kategori på vores tidligere ture, så slog dette simpelthen alt, hvad jeg før har prøvet. For sarte sjæle med let til dødsangst, kan det ikke anbefales! Jeg svedte mere i hænderne end mellem ballerne og det siger ikke så lidt! (Nå, ja... undskyld – det var måske ikke nødvendigt at skabe dén slags billeder - apropos angst...).

Vi kørte og kørte og på et tidspunkt følte det som om, at vi befandt os i en ødemark langt fra alfarvej.

Der var kun tørre marker, halvvisne oliventræer og absolut ingen andre ting end mine førnævnte store helte! Italienerne kan nogle ting indenfor bro- og tunnelbyggeri. Der var også enkelte, der "bare" klippede buskene i rabatten, men de kan også få ros!

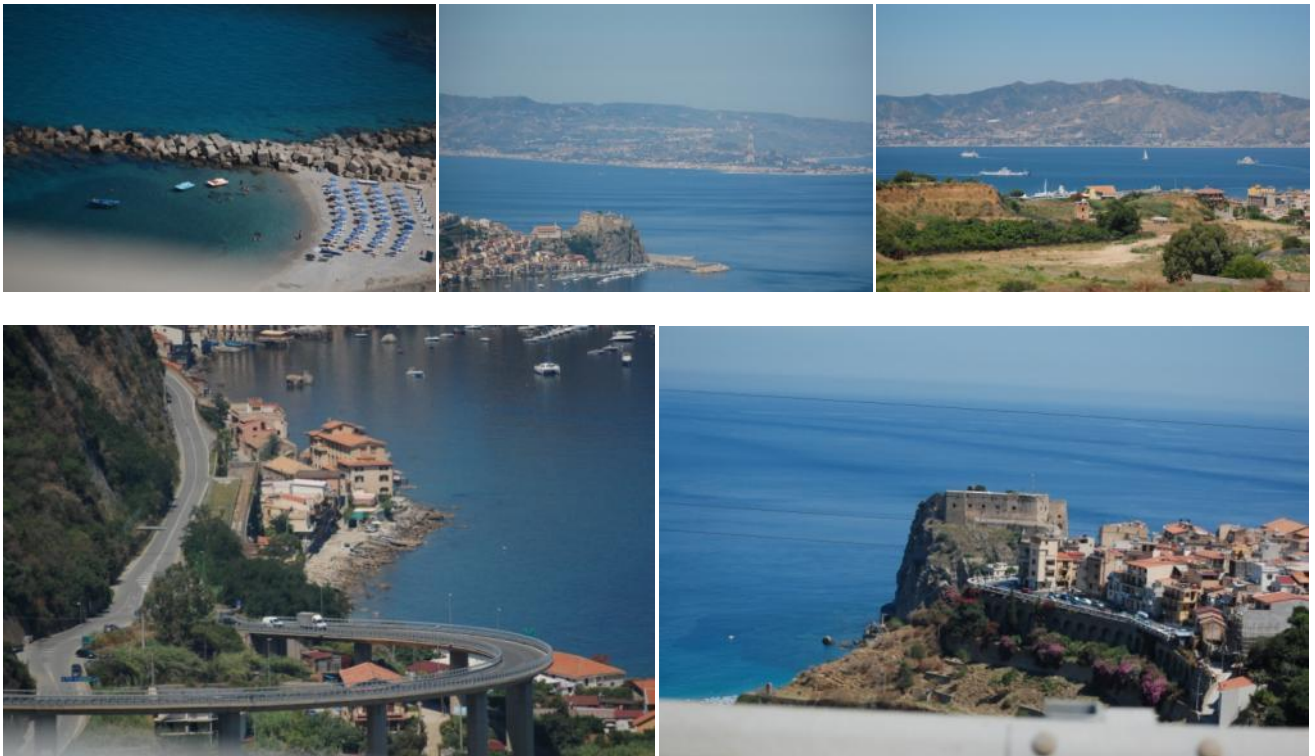

Midt i at man tror, at man kører nogenlunde på højde med havoverfladen, viser det sig, at man er ved at få en sky i hovedet... Det er kun propperne i ørerne, der hjælper med at holde styr på, hvad der er oppe og nede.

De fleste byer, vi så, var nærmest hugget ind i bjergsiderne. Det så fantastisk ud. Jeg sad igen og digtede min egen historie inde i hovedet om, hvordan det mon er at bo helt deroppe i mange meters højde. Behøver man mon at køre ned fra bjerget, eller er byerne "selvforsynende", så man både bor og arbejder der? Helt anderledes end vores parcelhusagtige forstadsliv.

Efter et besøg på et Area Servizia og lidt at spise, skete det lige pludselig. Rundt om et hjørne dukkede det op – langt nede. Det azurblå Middelhav med smukke huse, en havn og skibene i vandet. Vi var ved at være fremme. Vi kunne se Sicilien! Nu gik det stærkt. Målet var inde for rækkevidde. Men først skulle vi lige forcere et par broer, der var bygget midt ude i luften og en 10-15 tunneller for at komme ned på niveau med havets overflade – mest fordi vi gerne ville sejle til Sicilien og fordi sejlads nok primært foregår fra dét niveau, så vidt jeg ved.

Nu kom næste store opgave. At finde færgelejet og den rigtige færge, så vi ikke endte i Napoli. Vores gamle GPS, "Krøllebeta", var til lejligheden blevet skiftet ud med en TomTom og det har vi ikke fortrudt. Vi blev ført direkte ned til færgen, hvor vi dog skulle vælge mellem 2 forskellige. En Contour&Tourist eller en mere lumpen udseende pram. Vi tænkte, at det måske var billigere med prammen, så vi kørte derhen. €36 for Svedekassen og os alle 4 – og jeg har ingen idé om, hvorvidt det er billigt eller ej, men vi

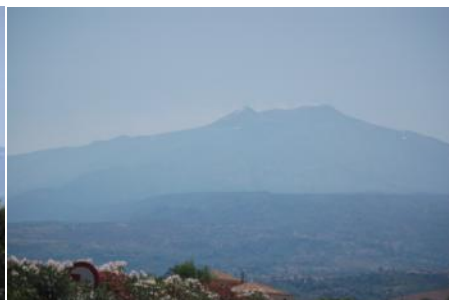
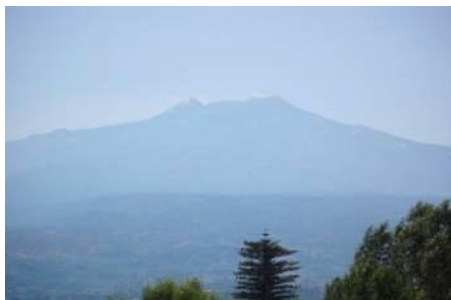
kom igen til at holde forrest og lige ved siden af en politibil med 4 betjente, der beskyttede vores bil mod grimme indbrud fra mafialignende typer... og så kan man ikke ønske sig mere for pengene, vel?

Alle bilerne fra færgen skulle dog af, inden vi kunne komme ombord. Jeg så ikke andet end lastbiler. Bl.a. én, der blev kørt af en pige. Total sejt! Og hendes vogn var helt gennemført med havfrue på siden og andet lir. "La Sirenetta" ført af Antonella blev naturligvis dyttet af færgen af alle de andre chauffører ☺

Da vi var sikkert i havn, startede et nyt mareridt. Vi skulle ud af Messina... Hold da ferie – troede vi, at vi skulle – men korsk i hytten et kaos af biler og scootere, der kørte, som de blinde slås. Dén, der gi'r sig, er en taber og kommer sidst op og holde for rødt! Puha – hellere 2 timer i bjergenes tunneller og broer end en halv i Messina. Det lykkedes os at komme ud af byen og op på motorvejen. Jeg havde for anden gang forsøgt mig med at finde en campingplads via vores nye ven, men den disciplin mestrer Tom desværre ikke. Det kan også være, at han trænger til en on-line opdatering. Da vi nåede Falerna, prøvede vi at vælge en plads via GPS'en, men det var en nitte. Nu forsøgte vi at finde en anden plads også via GPS'en, men det var endnu en nitte – og hvis ikke det havde været for en venlig scooterfyr, så havde vi såmænd nok kørt rundt på de små ufremkommelige veje endnu. Vi fandt tilbage til motorvejen og kørte endnu 50 km. mod Catania.

Og så på vejen... lige til højre! Dér stod hun og røg. Etnapigen! Pigerne blev heldigvis lidt imponerende over størrelsen – og at hun stadig var i "live". Jeg forsøgte at tage nogle fornuftige billeder, men det var svært i farten og det var også lidt diset.

Vi kom i mål – eller rettere: Vi fik fuldendt den første halvmaraton. Vi skubbede tanken langt væk om, at vi lige skulle fuldføre endnu én, så vi kunne komme tilbage igen. 2.578 km. endte triptælleren på.

På camping Paradiso Internationale fik vi tildelt en plads med udsigt over Middelhavet under et bambustag, der nok skulle have været skiftet for et par år siden. Det lykkedes os at parkere uden at rive det ned og igen skubbede vi tanken væk om, at vi også skulle ud igen. Det slipper vi nok ikke så heldigt fra... Vi satte strøm til vognen og fik pakket det mest nødvendige ud, hvilket indbefatter badetøj og håndklæder og derefter gik vi ned til vandet, som bestod af lavastensklipper. Det så meget eksotisk ud. Klipperne gjorde, at vandet var mange meter dybt, men der var opsat et par badebroer og en vippe, som man kunne hoppe ud i vandet fra. Dén vakte lykke hos vores to vandhunde og selvom lavasten ikke er

det mest komfortable at sidde og sole sig på, så havde vi alligevel en rigtig dejlig time dernede. Det var tæskevarmt og det så ud som om, at vandet svaledede dejligt.

Her har jeg så lige endnu en indrømmelse: Jeg er ikke særlig begejstret for at bade på steder, hvor jeg ikke kan bunde. Jeg er skrækslagen for, at ungerne vil slås med mig i vandet, så jeg ikke kan overskue situationen. Det er jo ikke en særlig cool egenskab at eje, og min eneste undskyldning er, at jeg boede på Grønland med mine forældre og søskende i de år, hvor mine jævnaldrende gik til svømning i Danmark, så jeg har først i en sen alder lært at svømme. Lidt ligesom en høne, der ikke kan flyve, men godt véd, at den er en fugl.

Camperen overfor vores havde svensk flag men italienske plader. Da vi lyttede efter, kunne vi høre, at det aldrende ægtepar talte svensk sammen. Der gik heller ikke lang tid, førend de havde spottet, hvorfra vi kom og damen, der hedder Solveig, måtte over og høre, om vi virkelig var kørt dertil helt fra Danmark. De boede på pladsen hvert år på 4. eller 5. år hele sommeren og havde indrettet sig med en lille indhegnet have, hvor der også boede 3-4 katte, 2 hunde og duerne, der lige kiggede forbi omkring morgenmadstid.

Deres søn havde sin båd liggende nede ved vandet, som han havde sejlet dertil fra Kroatien. Det var vist en værre rodet historie. Men de var vældig flinke og Jesper fik frisket sit svenske op... hejsan på dejsan!

Lisas ene klipklapper (eller hedder det mon bare klipklap, når der er tale om én?) var gået i stykker, så vi havde lovet, at det første, vi skulle ordne, var et par nye sko til hende. Vores nye, svenske naboer informerede om, at der lå et supermarked ganske tæt på og efter et par instruktioner i retningen, begav vi os derover. For første gang så vi lidt af det svineri, som Sicilien tilsyneladende også er kendt for. Fy for den, hvor de bare er ligeglade med at smide skrald på gaden eller andre steder, hvor man måtte finde det passende. Jeg kan godt forstå, at sydeuropæere synes, at der er meget pænt og rent i Nordeuropa! Papir, krus og andre sager flyver ud af biler og fra scootere. Vi så dog ingen benzindæksler... ☺

Lisa kom hjem med 2 par sandaler og jeg kom hjem med parmesanost og røget oksekød.

Vi blev enige om, at vi ville prøve at spise på stedets restaurant. Det har vi egentlig gjort de fleste steder, hvor vi har boet. Sådan lidt for at støtte, at stedet gider at drive en restaurant. Det er nu meget rart, at der er et sted at spise i nærheden, når man ikke orker selv eller har været væk hele dagen. Der var heller ikke mange turister på denne plads og vi har besluttet, at vi i fremtiden skal holde ferie inden den 1. august, hvis vi skal rejse i Italien. Det er en utrolig forskel det gør, at antallet af naboer er 100 eller 10.

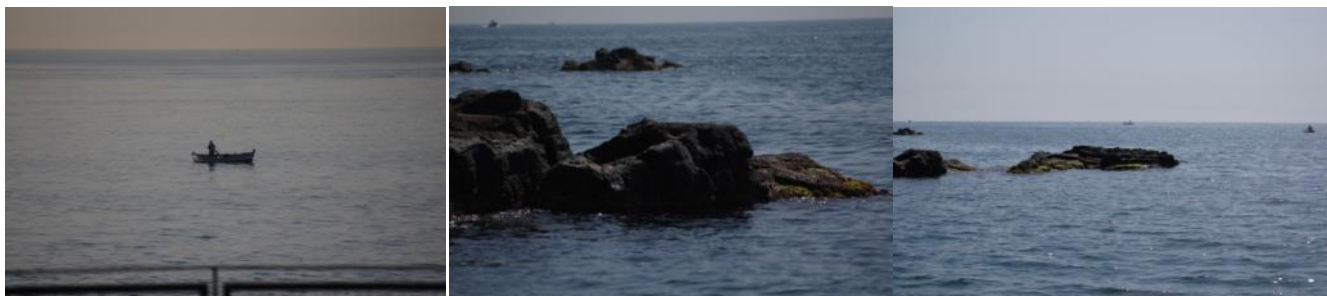
På restauranten var vi det eneste gæster og vi blev mødt af en vældig sød pige, der ikke kunne et kvæk engelsk. Vi forsøgte på tysk, men var heller ikke heldige. Eftersom det er os, der besøger Italien, kan vi jo heller ikke forvente, at de skal kunne forstå, hvad vi siger. Der kom en mandlig tjener til, som kunne

lidt engelsk og så gik bestillingen lidt nemmere. Da vi havde spist hovedret, kom han og spurgte, om vi kunne tænke os en speciel siciliansk dessert: Granita. Det er en slags krystalliseret iscreme. Det smagte rigtig godt, men jeg er også et taknemmeligt offer, når det gælder dessert. Efter en omgang pasta med mozzarella og frisk tomat samt granita til en ublu pris, naturligvis, var dagen slut og vi fik redt seng og dejsede omkuld! Svedekassen levede fuldt ud op til sit navn. Ikke en vind rørte sig og min sidste tanke, inden jeg faldt i søvn, var: Air condition...

Torsdag, den 16. juli 2009 (Hvad skal vi lava...?)

Jeg blev vækket af en lastbil, der skulle læsse sten af for at reparere en lille smule på vejret og vindens hærgen. Ifølge vores svenske venner, havde der været noget frygteligt stormvejr sidste år, hvor vandet havde taget en del af de eksisterende sten samt givet oversvømmelser i nogle af de huse, der ligger ned til kysten. –Og her taler vi om en højdeforskel til vandet på 5-6 meter. Det må have været ret uhyggeligt. Stenene blev læsset ved 7-tiden om morgenen og hvordan min familie kunne sove fra det, er mig en gåde. Jeg stod op og satte mig for at kigge på, men synes dog, at det var lige fremmeligt nok at tage billeder. Jeg har stadig en blokering, når det gælder at tage billeder af nogen, der ikke ligefrem beder om det eller har givet en form for tilsagn om, at det er ok.

Da lastbilen var kørt, tog jeg i stedet nogle billeder af morgenen på vandet.

Varmen var ret behagelig indtil kl. ca. 9, hvor temperaturen var steget til ca. 30 grader. Kl. 10 var den 35 grader og jeg kunne senere se på både Jespers og mine egne skuldre, at den må have været omkring kogepunktet ved middagstid. Det var dejligt med varmen og det var dejligt ikke at skulle ud og køre, så siddesårene kunne hele...

Pigerne elskede tanken om en hel dag ved vandet uden at tænke på andet end at bade. Vandet så pænt ud og der var masser af fisk i, så vi blev enige om, at det måtte være nogenlunde rent. Men sicilianerne er altså nogle grisebasser, for at bruge et udtryk i den mildere skala! De skodder smøger, hvor de står eller sidder – også i alle hullerne på lavastenene, hvor deres egne børn render rundt på bare tæer. Ikke særlig lækkert. De har ikke noget pantsystem, så ingen bekymrer sig om at smide flasker eller dåser i skraldespanden. I det hele taget er handlingen "smide i skraldespanden" ikke noget, der synes at bekymre nogen overhovedet her på øen. Sikke et svineri. Det har overrasket os meget. Der er samtidig afsindigt mange biler overalt og jeg tror, at der kun findes 2 trafikregler, man skal lære, når man tager kørekort, hvis dét overhovedet er noget, man gør: Kør så hurtigt, du kan og lad være med at tage hensyn til andre end dig selv. Det er ret specielt og som fodgænger skal man virkelig kigge om alle hjørner for at være nogenlunde sikker på ikke at blive kørt ned.

Maria skar sin fod på en sten på vej op af vandet og blev lidt utilfreds med situationen, men efter et øjeblik og et plaster, gik det bedre og så var hun i vandet igen. Jeg har ikke tal på, hvor mange gange pigerne sprang fra vippen, men det er god svømmetræning og de er blevet skrappe til det.

Da klokken blev 13, måtte vi fortrække op i skyggen. Varmen blev lige hyggelig nok og vores blegfede, skandinaviske kroppe lignede hurtigt bagen på en bavarian i Zoo efter blot 3 timer ved vandet. Pigerne var naturligvis fedtet ind i solcreme, men det var jo ikke nødvendigt for os voksne mennesker med gammel læderagtig hud... troede vi. Jeg ved ikke, hvorfor man år efter år begår den samme underlige fejl, men måske er det fordi, at man trænger til solen og den lidt brændte følelse? Man ser faktisk lidt fjollet ud, når man er rød over det hele ☺

Vi fik en smule mad og det lykkedes mig at falde i søvn og sove en times tid i en stol. Arrangementet omkring siesta tiltaler mig meget. Tænk at stå meget tidligt op hver morgen og få lov at sove til middag en times tid og dovne den næste. Ulempen er selvfølgelig, at dagen først slutter ret sent og så er man ret træt næste morgen, hvor man jo skal tidligt op for at få det hele til at passe – men det kan måske forklare det lidt "anderledes" temperament hos f.eks. trafikanterne.

Resten af dagen dovnede vi faktisk ret meget. Vi dovnede så meget, at dét at vi blev sultne om aftenen, egentlig kom som en overraskelse.

Vi besluttede os for at prøve en mulighed, som restauranten tilbød: At bestille pizza udefra. Vores intellekt gav den igen fuld gas i varmen! For når man sidder bagefter og tænker lidt over det, kan man jo nok tænke sig til, at hvis man sidder et godt stykke udenfor byen og der først skal bestilles på restauranten, som så skal ringe til pizzastedet, derefter skal den bages og til slut skal den fræses gennem byen til campingpladsen, så tager det nok ikke så lang tid i Italien... eller? Vi fik vores halvkolde men ellers ok pizzaer ca. 1½ time efter, at de var bestilt.

Den næste dag havde vi købt en heldagsudflugt til Etna. Det glædede vi os rigtig meget til. Vi overvejede et øjeblik selv at køre derop, men vi ville ikke have en chance for at vide, om vi har set det rigtige på den rigtige måde. Derudover kunne vi ikke være helt sikre på, hvor langt op Svedekassen ville komme. Vi skulle betale for turen kontant (€59 pr. voksen og €49 pr. barn), hvilket pludselig gav en anden udfordring og nok var et resultat af vores dovenskab. Vi havde €10 tilbage i vores pung og havde som minimum brug for €220. Jesper gik op i receptionen for at høre, om vi kunne veksle dér, men de henviste til Hotel Sheraton, som skulle ligge 1 km. væk. Jesper sprang på jernhesten og kørte ud i uvisheden i den italienske trafik. Det var ikke uden en vis bekymring, at jeg så ham ride af sted i skumringen. 15 min. senere kom han retur, men uden penge. Da han var nået et stykke op ad vejen, synes han, at han kom for langt væk og var kørt tilbage.

Heldigvis havde vi nogle fantastiske OG stedkendte naboer og efter at have kigget lidt undrende på os over spørgsmålet kl. 22 om aftenen, fortalte de, at der lå en bankomat i den modsatte retning nede ved byen. Vores store familiehelt steg igen på hesten og red af sted ud i mørket, men var tilbage ca. 20 min. senere med lommerne fyldte af gode, europæiske kontanter!

Nu kunne vi alle sammen krybe i kassen og få sovet inden morgendagens oplevelse.